

Δεν είχα την τύχη, προσωπικά να τον γνωρίσω. Τον ήξερα όπως οι περισσότεροι εξ ημών. Πρώτη ιδέα το '83 με την «Γλυκιά συμμορία», την επόμενη χρονιά στη «Λούφα και παραλλαγή». □ Τελευταίο ίχνος, το ρεσιτάλ του, τον Γενάρη του '17 στον πολύ δυνατό « [Άγριο σπόρο](#) » του Γιάννη Τσίρου, πάνω στην μικρή αλλά τόσο ζωντανή σκηνή, του επί Κολωνώ .



Καθώς λοιπόν δεν τον εγνώριζα, λίγα μπορώ να πω. Όπως, ότι με συγκινούσε η δουλειά του, όπως να εκφράσω μια βεβαιότητα για το γνήσιο της παρουσίας του, αλλά και για το ότι δεν έβλαψε ποτέ κανέναν. Ίσως τον εαυτό του, μοναχά. Κι αν αυτό θεωρείται λίγο ή μικρό, τρέχω να πω ότι, στην εποχή μας, κάτι τέτοιο, είναι πελώριο ανθρώπινο μέγεθος. Ταυτόχρονα να υπογραμμίσω τη στεναχώρια, την πίκρα για το θάνατό του, αλλά και τον θυμό για τον καρκίνο που τόσο ξεφτιλίζει τους ανθρώπους, ακόμα και τους πιο μποέμ τύπους.

Ο Τάκης Σπυριδάκης, ήταν πλάσμα ατόφιο, που κατέβαλε υψηλά δίδακτρα για να παραμείνει έτσι. Πρόσωπο εκφραστικό, χαρακτήρας σπάνιος, καλλιτέχνης βέρος. Τι άλλο να κάνει; Που αλλού να φτάσει; Θα μπορούσε να βρίσκεται για λίγο ακόμα στα εγκόσμια. Να τον χαιρόμαστε, να δημιουργεί και να χαίρεται. Το μόνο λιγότερο δυσάρεστο σε ότι συνέβη, είναι ότι απαλλάχτηκε από την τυράνια και τον πόνο. Ησύχασε η ψυχούλα του.

Ας μείνουμε με τις εικόνες τις νεότητάς του, το φωτεινό χαμόγελο, μα και το κύκνειο καλλιτεχνικό του άσμα, ως Σταύρος, στον « [Άγριο σπόρο](#) », που κατάφερε σε τόσες παραστάσεις, να μας απαλλάξει από τις βαριές ενοχές, που μας πλημμυρίζουν τα δύσκολα

μνημονιακά χρόνια.

Ας νιώσουμε την επωδό της ερμηνείας του: «*Αντέχουμε ρεεεέ*».